

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రకుణి

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

రామూచాచా అవార్డు

(చదువరులారా నేనిది నవ్వుకోడానికి రాస్తున్నాను కానీ ఓ అపూర్వ కళాఖండాన్ని అపహాస్యం చెయ్యడానికో ఎవరి మనోభావాలూ దెబ్బతియ్యడానికో రాస్తున్నది కాదు. నేనీ 'షోలే' సినిమా కనీసం 63సార్లు చూసిన పెద్ద ఫాన్సి.)

అసలీ రామూచాచా ఎవరూ? ఈ అవార్డు ఏవితీ? అని పేరు చూడగానే మీకు సందేహాలొచ్చేస్తాయి అని నాకు తెలుసు. కానీ మన

రామూచాచా

భారత దేశ చలన చిత్ర చరిత్రలో ఓ అతి పెద్ద మైలురాయి రమేష్ సిప్పీ గారు తీసిన 'షోలే' అనే కళాఖండం. ఒకే థియేటర్లో ముంబైలో '365' రోజులు ఆడి చరిత్ర సృష్టించిన చిత్రరాజం ఇది.

ఈ మధ్యన నేను 'ఊపిరి' సినిమా చూసాను. సినీజనం, పక్కవాడి సినిమా ఎంత గొప్పదైనా ఓపెన్ గా పొగడరు. మాములు జనం సినిమా అసహ్యంగా, అర్థరహితంగా లేకపోతే చాలు, ఆడించేసి, ఆదరించేస్తారు.

అలాంటిది 'ఊపిరి' బావుందని ఇండస్ట్రీ అంతా హోరెత్తిపోయింది. అసలు ఈ ప్రేక్షకులున్నారే... వీళ్ళకి భూదేవత క్షమా, తల్లికున్నంత సహనం వుంటుంది. ఎలాంటి సినిమా అయినా మూడు గంటలు

పాటు చూసి సహించే, బయటికొచ్చి తిడుంటారు. అలాంటిది ఓ మంచి సినిమా వస్తే నెత్తిమీద పెట్టుకోరా? పెట్టుకుని పూజించారు.

నేనూ మా ఫ్రెండ్స్ తో కలిసి రెండో రోజే ఆ సినిమా చూసేసాను. కథ ఉదాత్తమైనది. కొత్త సీన్ లూ, మనం వూహించలేనివీ లేకపోయినా, రొటీన్ కామెడీకి భిన్నంగా సునిశితమైన హాస్యం, ఇద్దరు మేటి హీరోల నటనా కౌశలంతో అలరించింది. మావాళ్ళు 'ఫీల్ గుడ్' మూవీ అంటుంటారు. అసలు 'ఫీల్ బేట్' గా ఎందుకు వుండాలో నాకు అర్థంకాదు. సినీ పరిభాషలో 'డివైడ్' వుంది టాక్. ఫస్ట్ హాఫ్ ఓకే.. సెకండ్ హాఫ్ లాగ్. ఇలాంటివన్నీ కృష్ణానగర్ లో మాట్లాడుంటారు. "మనం ఐతే ఇలా తియ్యం బ్రదర్ ఆ సీన్.." అని ప్రతివాడూ ఓ రాజమౌళీలాగో, త్రివిక్రమ్ లాగో ఫీల్ అయి బండి దగ్గర పానీపూరీ తింటూ మాట్లాడేస్తారు.

ఇవన్నీ పక్కన పెడితే నాకు కార్తీ పాత్ర చూస్తే మనసులో చాలా అల్లరి ఆలోచనలొచ్చాయి. ఇవన్నీ నేను 'స్టాండప్' కామెడీగా (కూర్చునే) భువనచంద్రగారితో చెపితే బాగా నవ్వి, "ఇది మన కౌముది పాఠకులకి కూడా పంచండి" అన్నారు. ఇది ఆకతాయితనం కొద్దీ రాస్తున్నదే కానీ ఎవర్నీ గేళి చెయ్యాలనికాదండోయ్.

పాపం కార్తి రెండు చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ లేని నాగార్జునకి ఏమేం పనులు చేయాలో కదా? అని ఆలోచిస్తుంటే... నా చిన్నప్పుడు 'షోలే' చూసినప్పుడు కూడా సంచీవ్ కుమార్ కి రెండు చేతులూ గబ్బర్ నరికేసాకా, అన్ని ఏళ్ళు ఎలా బతికాడా అని నేను మా అమ్మమ్మని అడిగిన విషయం గుర్తొచ్చింది. అసలు అదంతా ఆలోచిస్తుంటే నా స్మృతిపథంలో మెదిలిన పాత్ర 'రామ్ లాల్'. ఇది షోలే సినిమాకి 'జీవగర్' లాంటి పాత్ర. (జీలకర్ర కాదండోయ్. ప్రాణం అని నా భావం)

రెండు చేతులూ నరికేసాక గబ్బర్, తాకూర్ అన్ని ఏళ్ళు కులాసాగా, తన పగా, ప్రతీకారం తీర్చుకోడానికి ఎలా బతికాడా అంటే... రామ్ లాల్ వల్ల.

ఓసారి మనం గుండ్రాలు గుండ్రాలు తిప్పుకుని ప్లాప్ బ్యాక్ లోకి వెళ్ళి షోలే చూస్తే రామూచాచా చాలా గంభీరంగా స్టేషన్ కొచ్చి 'వీరూ', 'విజయ్' అని తాకూర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్తాడు. అప్పట్లో ఆ పాత్ర గురించి మీరూ, నేనూ పట్టించుకోలేదు. అందుకే 'రామూచాచా' ఎవరు షోలేలో? అని 'MEK'లో అడిగితే మనం చెప్పలేం. చూసారా? ఓ కళాఖండానికి మూలాధారం అయిన మనిషిని మనం గుర్తెట్టుకోలేదు. హున్నా.. ఎంత తప్పు? అతను సత్తెన్ కప్పు. ఇప్పుడు మళ్ళీ చూసి చెంపలు వేసుకున్నాను.

ఆ రామ్ లాల్ ని మొదటిసారి పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టర్ వచ్చినప్పుడే సినిమా ప్రారంభంలో ఓపెన్ చేస్తారు. తాకూర్ తను చూపించకుండా 'రామ్ లాల్' అని పిలవగానే పనివాడొచ్చి ధర్మేంద్రా, అమితాబ్ ఫోటోలు ఎందుకు చూపించాడా? అని మీకు ధర్మ సందేహం రాదు.. రాలేదు.

అప్పుడు తెలీదు మనకి 'రామ్ లాల్' ఈ పనులేకాదు.. ఇంకా చాలా చాలా. భయంకరమైన పనులన్నీ ఈ 'తాకూర్' కి చేస్తాడు పాపం అని.

రామ్ లాల్ పాత్ర 'షోలే' కి ఎందుకు ప్రాణం అన్నానంటే, అసలు రామ్ లాల్ లేని ముఖ్య సన్నివేశం వుండదు సినిమాలో. జయభాదురీని పెళ్ళిచూపులు చూడడానికి వెళ్ళినప్పుడూ రామ్ లాల్ వుంటాడు. ఆ అమ్మాయి మిఠాయి రామ్ లాల్ చేతికి కాదు నోటికి అందిస్తాను.. నీ కూతురిలాంటిదాన్ని అని పట్టుబడ్తుంది.

హుమ్.. ఆ అమ్మాయికి అప్పుడే భవిష్యత్తులో ఈ రామ్ లాల్ మొహం, ఈ మావగారి మొహం తప్ప తనకి ఆ హవేలిలో ఇంకో మొహం కనిపించదని తెలుసు అనుకుంటు.

సంచీవ్ కుమార్ కోడలికి గాజులూ, చీరలూ కొనుక్కొచ్చేసరికి, అమ్మాయి తెల్లచీరలో, తెల్లని బట్టలు కప్పిన మొత్తం కుటుంబం శవాలూ వున్నప్పుడూ, రామ్ లాల్ ఏడుస్తూ వచ్చి తాకూర్ కాళ్ళమీద పడ్తాడు. ఏడుస్తున్నా, పాపం రామ్ లాల్ కి తెలీదు అవే తను ఆనందంగా వుండే చివరి క్షణాలు అని. ఎందుకంటే ఆ తరువాతి సీన్ లో "తేరా హాత్ హమే దేదో తాకూర్" అని గబ్బర్ నరికేస్తాడు. ఆ క్షణం నుండి అతనికి అన్ని రకాల పనులూ రామ్ లాల్ పాలబడ్డాయి పాపం. రామ్ లాల్ అంతగా శుశూషలు చెయ్యకపోతే, తాకూర్ బ్రతికి వుండే తన పగా, ప్రతీకారం పెంచి పోషించుకుని, గబ్బర్ ని అంతం చెయ్యడానికి విజయ్, వీరూలని తన వూరుకి తెచ్చుకునేవాడు కాదు. అసలు కథే వుండేది కాదు.

రామ్ లాల్ కి తెలీని విషయం లేదు. అతనికి చాలా జ్ఞాపక శక్తికూడానూ. తరువాత అమితాబ్ బచ్చన్ తో చెప్తాడు, జయభాదురీని చూపించి "జీవితం అంటే రంగులమయం అనుకునే పిల్ల జీవితంలో అసలు రంగే లేకుండా పోయింది చూడండి" అని.

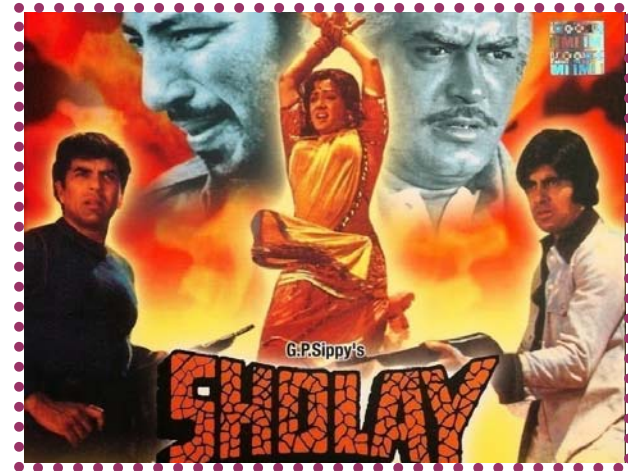
బహుశా ఆమె కట్టే తెల్లచీరలన్నీ 'టినోపాల్' వేసి పాపం రామ్లాలే వుతికేవాడు అనుకుంటుంటే. ఆ ఇంటి కోడలు రెండే పనులు చేస్తుంది "దీపాలు ఆర్పడం. మేకపిల్లకి ఆకులు తినిపించడం". ఇంక వంట వార్చు, తాకూరు పనులూ (దిక్కుమాలిన పనులూ) అన్నీ రామ్లాలే చూసుకోవాలి.

రామ్లాల్ మొదటినుండీ ఎంతో గంభీరమైన, గుంభనమైన వ్యక్తి కాబట్టి, వీరూకి విజయ్ కి ఏ విషయం పాక్కలేదు. 'ఆ పిల్ల జీవితంలో రంగు పోయింది' అన్నమాట తప్ప ఎక్కువ మాట్లాడలేదు.

కానీ, ఆ సినిమాలో చాలా ఎక్కువగా మాట్లాడే పాత్ర ఒకటి వుంది. బసంతి. 'బగ్ బగ్ బగ్.. చల్తే రైతా' అని అమితాబ్ విసుక్కుని చెవుల్లో దూదులు పెట్టుకునే పాత్ర అది. చివరికి ఆ అమ్మాయి కూడా ఎంత గోప్యంగా వుంచినదో, తాకూర్ కి రెండు చేతులూ లేవన్న సంగతి. చివరాఖరికి ప్రేమించిన వీరూకి కూడా చెప్పలేదండీ.. సోద్యం. ఊరు వూరంతా అంతే గుంభనంగా వున్నారు. తాకూర్ కి చేతులు లేవన్న విషయంలో. గట్టిగా గాలొచ్చి ఆయన ఫాల్ ఎగిరి (రామ్లాల్ కి ఏదో చిరాకొచ్చి, లాల్పీకి ఫాల్ కి పిన్నులు పెట్టి వుండడు. దిక్కుమాలిన పనులతో ఒక్కోసారి చిరాకొస్తుంది కదా!) కిందపడ్డాకా, అప్పుడు తెలిసింది హీరోలకి, ఆయనకి చేతులు లేవని. అప్పటిదాకా ఈ హీరోలకి "ఈయన ఎప్పుడూ కనీసం ఎక్కడా గోక్కేడివీటి? చెయ్యి కలపడేవీటి? ఏమీ తింటూ, పళ్ళుకుట్టుకుంటూ కనిపించడేవీటి?" అన్న సందేహమే రాలేదు.

ఈ ఊరి వాళ్ళు 'గుంభనం' కి పెట్టింది పేరు. పాపం ఏ.కే.హంగల్ కొడుకు సచ్చిన్ చంపి, ఆ శవాన్ని గబ్బర్ గురం మీదేసి పంపిస్తే ముసలాయనకి కళ్ళులేవని జాలి పడైనా, ఆయన కొడుకు శవం కాళ్ళదగ్గరుండని చెప్పరు. పాపం ఆయనే కాళ్ళకి తట్టుకుని పడబోయి నిలదొక్కుకుని చివరకి కొడుకు పోయాడని తెలుసుకుంటాడు.

ఇక విలన్ 'గబ్బరొంగ్' విషయానికొద్దామండీ. తన పేరు చెప్పి తల్లులు తమ పిల్లల్ని నిద్రపుచ్చుతారని చెప్పుకుంటాడు. పైగా బందిపోటు దొంగ. ఊళ్ళు వూళ్ళు దోచేస్తాడు. వూరి వాళ్ళ దగ్గర డబ్బూ, బంగారం బానే వుంది. తాకూర్ ఇంట్లోనే 'తిజోరి' నిండా నోట్ల కట్టలూ, మన జయబాధురీ నగలూ వున్నాయి. అవన్నీ దోచేసే గజదొంగ ఎక్కడున్నాడండీ? దరిద్రంగా.. ఎండకి మండిపోతూ బుర్రా, కాళ్ళూ బొబ్బలెక్కిపోతూ ఆ కొండ రాళ్ళల్లో ఏడుస్తుంటాడు. ఆ 'కాలియా' అయితే ఆ నికృష్టపు ఉద్యోగం ఎందుకు చేస్తాడో కానీ నల్లగా అయిపోయాడు రాళ్ళ మీద కాలి కాలి. ఇంత సంపాదించిన వాడు ఓ చక్కని 'మహల్' కట్టుకుని 'ఏ.సీ' లేకపోతే మానెయ్, ఫ్యాన్స్ పెట్టించుకుని, ఫ్రీజ్ కొనుక్కుని మందు చల్లగా తాగొచ్చుకదా! లేదు ఏదో రాత్రిపూట కాస్త జలాల్ ఆగా, హెలెన్ వచ్చి డాన్స్ చేస్తే "మెహబూబా మెహబూబా" అని అదే గొప్ప ఎంజాయ్ మెంట్ అనుకున్నాడు. అసలు ఈ ఎండలకి బండలు కాలి కాలి మెదడు వేడెక్కి ఆ ఫ్రస్ట్ షన్ తట్టుకోలేక, హీమమాలిని డాన్స్ చేస్తుంటే గాజుపెంకులు పోయించాడు. నృత్యం చూసి సంతోషించేవాడు అలా గాజు పెంకులు గుచ్చుకుని పిల్ల కుంటుతుంటే ఏం చూసి ఆనందిద్దామనీ? ఆ గజదొంగ దగ్గర కన్నా, ఇంకెక్కడ మూటలు మోసే పని చేసినా, ఆ కాలియా, సాంబా గుండు వేడెక్కి కాలిపోకుండా చల్లగా వుండేవాళ్ళు.

ఇంక హీరోలు తాము ఎందుకొచ్చారో ఆ పని చేసుకుపోదామన్న ధ్యాసే లేదు. చాలా తాపీగా ప్రేమలో పడ్డారు. అసలు మళ్ళీ రామ్లాల్ దగ్గరకొస్తే విజయ్ రాగానే తాకూర్ కోడలి మీద కన్నెయ్యడం కనిపెట్టేసాడు. "ఎక్కువ మాట్లాడకుండా తాళం తీసుకుని ఇంట్లోకి పొమ్మన్నాడు."

మోస్ట్ ఇంటలిజెంట్ కేరెక్టర్ ఆ సినిమాలో రామ్లాలే అనుకోండి.

కానీ వీళ్ళు ఏ ఎంటర్టైన్ మెంటూ లేకుండా ఆ పడిపోయిన గోడలతో, జొన్నరొట్టెలతో, బీడు పాలాలతో, చివరికి దోచుకునే గజదొంగ కూడా బీదగా వుండే వూళ్ళో వుండరని తెలుసుకున్నాడు. అందుకే అమితాబ్ ని దువ్వి "రాధా బేటీ జీవితంలో 'రంగుపడాలి' అని ఆ హోలీ రోజు జ్ఞాపకం చేసి, అన్యాయదేశంగా ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోమని చెప్పాడు.

చూసారా ఎంత గొప్ప పాత్రో. పనివాడు తన పనులు మాత్రం చేసి పోకుండా, ఇన్ని రకాల చిరాకు పనులు చేయిస్తున్నా ఆ పిల్ల సౌభాగ్యం గురించి తపనపడ్డాడు.

అసలు సినిమా ప్రారంభమే రామూచాచాతో అవుతుంది. అలాంటి రామూచాచా పేరు రోలింగ్ టైటిల్స్ లో వెయ్యడం 'సత్తెన్ కప్పు' అని చాలా బాధాకరం.

'అంజాద్ ఖాన్' అనే నటుడ్ని వెండితెరకి పరిచయం చేసిన సినిమా షోలే. అసలు ఆ సినిమాకి మూలాధారం అయిన రామూచాచా లేకపోతే, హిందీ ఇండస్ట్రీని ఓ రెండు దశాబ్దాలపాటు ఏలిన 'అంజాద్ ఖాన్' వుండేవాడేకాదు.

అసలు బసంతి మాట్లాడిన మాటలు అన్నింటల్లోకీ గొప్ప మాటొకటి వుంది "బసంతి ఆడపిల్ల అయి వుండి టాంగా ఎందుకు నడుపుతుంది? అని ఎవరైనా అంటే నేను చెప్తాను.. 'ధన్నా' ఆడపిల్ల అయి వుండి నా టాంగా లాగట్టేదా (గురం) అని."

ఈ గబ్బర్ తల తేస్తే '50,000' ఆరోజుల్లో బహుమానం పెట్టారుట. అసలు ఏమాత్రం నీతి వున్నా ఆ బహుమానం తాకూర్ 'రామ్లాల్' కే ఇప్పించాలి. రామ్లాల్ సత్ప్రవర్తనకి మారుపేరు, వీరూ మందు ఆఫర్ చేస్తే 'రామ్ రామ్' అని చెంపలేసుకుంటాడు. అటువంటి రామ్లాల్ కి శని ఆదివారాలలో కూడా రెస్ట్ లేదు సరికదా, కాస్త తీరిక దొరికితే, తాకూర్ పిలిచి చెప్పుల వెనక మేకులు కొట్టిస్తాడు. నిరంతరం శ్రమపడి శ్రామికుడు రామ్లాల్. ఇన్ని దిక్కుమాలిన పనులు చేసిన రామూచాచాకి తాకూర్ ఏమీ జీతం ఇచ్చేవాడో ఏమో, నిలువెత్తు ధనం పోసినా ఇలాంటి పనివాళ్ళు దొరకరు.

అసలు రామ్లాల్ తాకూర్ బూట్లకి వెనక మేకులు కొట్టకపోతే సినిమాలో క్షమాక్ష్ రక్తికట్టేదేకాదు. రామ్లాల్ అంత శ్రమపడి మేకులు కొడితే తాకూర్ ఎగిరి గబ్బర్ ని తన్ని చంపి, ఆ క్రెడిట్ అంతా తనే కొట్టేసాడు. మరి న్యాయంగా గబ్బర్ తలకి పెట్టిన బహుమానం 50,000 రామ్లాల్ కే ఇవ్వాలి కదా! పైగా తాకూర్ మొదట్లోనే చెప్పాడు "నాకీ పాలం, డబ్బూ వ్యవహారలన్నీ ఏమీ తెలియవు అన్నీ రాంలాలే చూసుకుంటాడు" అని. చూసారా ఎంత నిజాయితీపరుడూ, విశ్వాసపాత్రుడి పాత్ర మనమందరం మర్చిపోయామో?

షోలే అనగానే అమితాబ్ బచ్చన్, ధర్మేంద్ర, సంజీవ్ కపూర్, హేమమాలినీ, జయబాదురీ, అంజాద్ ఖాన్ అంతా గుర్తొస్తారు కానీ ముఖ్యమైన సత్తెన్ కప్పు గుర్తుకురాడు. త్యాగశీలి అయిన ఆయన్నే మర్చిపోయాం.

ఇందుమూలంగా నేను తెలియజేసేదేంటంటే మన సినిమా చరిత్రకే మైలురాయిగా నిలిచిన 'షోలే' గౌరవార్థం, రమేష్ సిప్పీద్వారా సృష్టించబడ్డ 'రామ్లాల్' పేరిట 'రామూచాచా' అవార్డు ఒక 'ఫాల్కో' అవార్డులా చిత్రసీమలో ప్రవేశపెట్టాలి. 'రామూచాచా' అన్న పనివాళ్ళ పాత్రలు హిందీ సినిమా పుట్టినప్పటినుండి అనేక చిత్రాల్లో వచ్చాయి. ఎప్పుడూ ఆ పేర్లు పెట్టుకున్న వాళ్ళు నిజాయితీ పరులే పాపం.

షోనీ అప్పుడు షోలే అంత అఖండ విజయం సాధించినా 'ఏ అవార్డు' ఇవ్వలేదు ఆ నటుడికి. ఇప్పటికైనా అలాంటి నమ్మకస్తుడైన రామూచాచా వారసుడిగా (ముఖ్యంగా చేతులు లేని

వాళ్ళకి చెయ్యాల్సిన అన్ని పనులూ ప్రేమగా చేసినందుకు) మన 'ఊపిరి'లో ఈ పాత్రకైనా ఆ అవార్డుని ఇవ్వాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటున్నాను.

ఊపిరి చూస్తున్నప్పుడు నా మనసులో వూపిరి పోసుకున్న ఆలోచనలన్నీ మీముందు పరిచాను. కేవలం కాసేపు మిమ్మల్ని నవ్వించడానికే సుమా.

జై..జై.. రామూచాచా!

COMMENTS

